



လည်ပြန်အတွေး

စာစုများ ၀

ဒေါက်ကျူး

လည်ပြန်အတွေး (၁)

ဘဝမှာ အအောင်မြင်ဆုံး အချိန်ကာလတွေကို ပြောပါဆိုလျှင် (၂၀) ကျော် အရွယ်ပေါ့။ လုပ်ချင် ကိုင်ချင်စိတ်လည်း ထက်သန်တယ်။ လုပ်သမျှလည်း ဖြစ်တယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် မတော်တဆ အမှားလုပ်မိ ခဲ့ရင် တောင် အဲဒီအမှားက အမှားကောင်း ဖြစ်နေတတ်တယ်။ မာန်တက်တဲ့ အရွယ်ပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သိလှပြီ၊ တတ်လှပြီ အထင်ရောက်တဲ့ အရွယ်။ ဇောင်းက လွှတ်လိုက်တဲ့ မြင်းကို ချို့တပ်ထားပေးသလိုပါပဲ။ အရာအားလုံးကိုလည်း ကိုယ်သိတယ်။ ကိုယ်တတ်တယ် ထင်နေတာဆိုတော့ အိမ်က မိဘတွေကိုတောင် ကိုယ့်အလုပ်ကိစ္စတွေ နားမလည် ပါဘူးကွာဆိုပြီး ထင်ခဲ့တာ။ အလုပ်ထဲက ဆရာသမားတွေကိုလည်း ဒီဘဲကြီး ဒီတဲအောက်နေပြီလို့ အမြဲထင်ခဲ့တာ။ သူတို့ ပြောတာ နားမထောင်ဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဇွတ်လုပ်ချင်ခဲ့တာ။ (၃၀)ကျော်ပိုင်း နည်းနည်းလေး တည်ငြိမ်လာချိန်မှာ တော့ ငယ်တုန်းက ကိုယ်သိလှပြီ ထင်ခဲ့တဲ့ အရာတွေ၊ ကိုယ်ပဲ သိတယ်လို့ ထင်နေတဲ့ အရာတွေ အားလုံးဟာ လူတိုင်းလည်း သိနေပြီးသား ကိစ္စတွေပါလား ဆိုတာသိလာတယ်။ ကိစ္စတွေမှာ ဆရာသမားတွေက ဒါကြောင့် ဒီလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ပါလားဆိုပြီး ကိုယ်ချင်း စာတတ်လာတယ်။ အထိုက်အလျောက်လည်း မှားဖူးပြီလေ။ သင်ခန်းစာလည်း ယူတတ်ပြီ။ (၄၀)ကျော် အရွယ်မှာ တော့ လောကကြီးမှာ ကိုယ်မသိ နားမလည်သေးတဲ့ အရာတွေဟာ အများကြီးပါလား ဆို

တာသိလာတယ်။ အခုလူသက်တမ်း ခေါက်ချိုးအရွယ်ကို ရောက်လာ
တော့ လောကကြီးမှာ သင်ယူစရာတွေဟာ မကုန်နိုင်လောက်အောင်
များ ပြားပါလားလို့ သိလာတယ်။ တကယ်လည်း လောကကြီးဆီက သ
င်ယူလို့ ကို မကုန်နိုင်သေးပါဘူး။

လည်ပြန်အတွေး (၂)

ခြံထဲမှာ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရင်း မြို့တွင်း/နယ်ဝေး ဖုန်းပြောနိုင်သည်
ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ဟောင်းလေး ပြန်တွေ့တယ်။ အရင်တုန်းက ဆိုင်ဖွင့်ခဲ့
တုန်းက ဆိုင်မှာ CDMA ခြင်းဖုန်းလေး တစ်လုံးထားပြီး တစ်မိနစ် ဘယ်
လောက်ဆိုပြီး လုပ်ခဲ့တာ။ အခုခေတ် အခြေအနေနဲ့ ကြည့်ရင်တော့
တော်တော်ထူးဆန်း နေလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဒါတွေဟာ တ
ကယ် ရှိခဲ့တာပါ။ ဟိုဟိုဒီဒီ ပြန်စဉ်းစားရင်း ငယ်ဘဝကို ပြန်သတိရမိတ
ယ်။

အလုပ်ဝင်ခါစက နယ်မှာ ဆိုတော့ လက်နဲ့ လှည့်ရတဲ့
အိပ်ချိန်းဖုန်းကြီးတွေ သုံးရတာ၊ ဖုန်းမှာ ဒိုင်ခွက် မပါသေးဘူး၊ လက်လှ
ည့်တံကို လှည့်ပြီးမှ အိပ်ချိန်းကိုခေါ်၊ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့ နံပါတ်ကို
ပြောပြပြီး ခေါ်ခိုင်းရတာ၊ အဲဒီတော့မှ အိပ်ချိန်းက အော်ပရေတာက ကို
ယ်ပြောချင်တဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ ပလပ်ထိုးပြီး ချိတ်ဆက်ပေးရတာမျိုး။ အဲဒီ
ကမှ ...အင်နာလော့ဖုန်း၊ ဒစ်ဂျစ်တယ်ဖုန်း၊ လက်ကိုင်ဖုန်း စသဖြင့်

တဖြည်းဖြည်း တိုးတက် ပြောင်းလဲလာတာ။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ .. အခုချိန်မှာ ရန်ကုန်ထဲ ဘယ်နေရာသွားသွား "မြို့တွင်း/နယ်ဝေး ဖုန်းပြောနိုင်သည် "ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ် လေးတွေ မတွေ့နိုင်တော့ပါဘူး။

အင်း ဒီလိုဆိုတော့လည်း အတိတ်ကို ပြန်တမ်းတတဲ့ သဘော မဟုတ်ပေမဲ့လည်း လွမ်းမိသလိုလိုတော့ ရှိသား။

လည်ပြန်အတွေး (၃)

နွယ်၍ တက်ပြီးမှ ရှင်သန်သီးပွင့်လေ့ ရှိကြတဲ့ နွယ်ပင်မျိုးဝင် သီးနှံ ပင်တွေ စိုက်မယ်ဆိုရင် များ သောအားဖြင့် စင်ထိုးပြီးမှ စိုက်ကြလေ့ ရှိပါတယ်။ အပင်လေးတွေ စင်ပေါ်အလွယ်တကူ တက်နိုင်အောင်လည်း ဝါးခြမ်းပြားလေးတွေကိုလေး ထောင့်ကွက်လေးတွေ ယက်ပြီးတင်ပေးလေ့ ရှိကြတယ်။ အပင်လေးတွေက အဲဒီ ဝါးခြမ်းပြား ကလေးတွေကို မှီခိုတွယ်ကပ်ပြီး စင်ပေါ်အရောက် တက်သွားကြတယ်။ စင်ပေါ်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့ လူရာဝင်၊ အရွယ်ရောက် သွားကြပြီလို့ ဆိုရမယ်။ သီးဖို့ ပွင့်ဖို့ တာဆူကြပြီလေ။ ဒါကလောက ဓမ္မတာပါဘဲ။

မကြာမီ သီးကြပွင့်ကြတဲ့ အခါအားလုံးရဲ့ အာရုံမှာ အောင်မြင်နေတဲ့

အသီးအပွင့်တွေနဲ့ အရွယ်ရောက် သန်စွမ်းနေတဲ့ အပင်တွေအပေါ်မှာ
ဘဲ ဂရုတစိုက် ရှိကြတော့တယ်။

အဲဒီအပင်လေးတွေ စင်ပေါ်တက်နိုင်အောင် အဓိက အထောက်အ
ကူ ပေးခဲ့တဲ့ ဝါးခြမ်းပြား လေးတွေကိုတော့ သတိတရ ဂရုစိုက်မိသူ တ
စ်ယောက်မှ မရှိနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီ ဝါးခြမ်းပြား လေးတွေကတော့ ဒီလိုပဲ
လူမသိသူမသိ ပျက်စီးဆွေးမြေ့ သွားကြတာပါဘဲ။

လည်ပြန်အတွေး (၄)

မနက်ပိုင်း ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းလျှောက်ထွက်တိုင်း ရောက်ဖြ
စ်နေကျ နေရာလေး တစ်ခုရှိတယ်။ လမ်းဘေး အုတ်ခုံလေးပါ။ လမ်း
လျှောက်ပြီးရင် အဲဒီအုတ်ခုံလေးမှာ အမောပြေ ခဏတဖြုတ် ထိုင်ဖြစ်တ
ယ်။ စိတ်ကျေနပ် လန်းဆန်းမှုကို ရစေခဲ့တဲ့ နေရာလေးဖြစ်လို့ နှစ်သက်
မိတယ်။ နောက်ပိုင်း လမ်းလျှောက်တဲ့ လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားတော့
အဲဒီနေရာလေးကို မရောက်ဖြစ်တာ တော်တော်ကြာသွားတယ်။ ထိုင်
နေကျ အုတ်ခုံလေးမှာ လည်း မထိုင်ဖြစ်တာ ကြာသွားတယ်။

တစ်ရက်တော့ ... မနက် လမ်းလျှောက်ရင်း အဲဒီနေရာလေးကို ပြန်
ရောက်ဖြစ်တယ်။ အရာရာ ဘာမှ မပြောင်းလဲပါဘူး။
အုတ်ခုံလေးလည်း နဂိုအတိုင်း ရှိနေတယ်။ ပြောင်းလဲတာကတော့ ကို

ယ်ထိုင်နေကျ အုတ်ခုံလေးပေါ်မှာ အခြားသူ တစ်ယောက် ထိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရတာပါဘဲ။

လောကကြီးမှာ မပြောင်းလဲတဲ့ အရာဘယ်မှာ မှ မရှိနိုင်သလို ကိုယ် ပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အရာလည်း ဘယ်တော့မှ မရှိပါဘူး။ ဘယ်အရာ၊ ဘယ်အဖြစ်ပျက်မှ လည်း အမြဲတည်ရှိ မနေပါဘူး။ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ စက္ကန့်နဲ့ အမျှ ပြောင်းလဲနေကြတာပါ။ မပြောင်းလဲဘဲ ရှိနေတယ်လို့ အပေါ်ယံ ထင်မြင်ခဲ့တဲ့ အဲဒီအုတ်ခုံလေးဟာလည်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြောင်းလဲခြင်း တရားရဲ့ အောက်မှာ ကွယ်ပျောက်သွားဦးမှာ ဧကန်ပါဘဲ။

တကယ်တော့ ... လောကကြီးမှာ မမြဲခြင်း တရားသာ အမြဲရှိနေတာပါ။

လည်ပြန်အတွေး (၅)

လမ်းကလေး တစ်ခုထဲ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာလုပ်ရင်း လမ်းထဲမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ အရက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ကို သတိထားမိခဲ့ဖူးတယ်။ ဆိုင်က လေးက သေးသေးလေးလေးပါ။ ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ အိမ်ကလေးကလည်း သေးသေးလေးပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်း လူစည်ကား နေတတ်တယ်။ နေ့တိုင်း မနက် ဖန်စာရီ လောက်ကတည်းက စပြီး ပုံမှန်သောက်သုံး သူတွေနဲ့ ပြည့်နေတတ်တယ်။ ပြောရရင်တော့ တစ်နေကုန် လူပြတ်တယ်လို့ ကိုမရှိပါဘူး။

နောက်ပိုင်း အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်တော့ အဲဒီလမ်းကလေးဘက် မ
ရောက်ဖြစ်တာ (၅)နှစ်လောက် ကြာသွားတယ်။ ဟိုတလောကမှ အဲဒီလ
မ်းလေးထဲ တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်ဖြစ်တယ်။ မှတ်မှတ်ရရ
သတိထားကြည့်မိတော့ အရက်ဆိုင်ရှင်ရဲ့ အိမ်ကလေးက နှစ်ထပ်တိုက်
သားသားနားနားလေး ဖြစ်နေပြီ။ အရက်ဆိုင်လေးကလည်း အရင်လို
တဲကုပ်လေး မဟုတ်တော့ဘဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှပပလေး ဖြစ်နေပြီ။
ဆိုင်ထဲမှာ လည်း ထုံးစံအတိုင်း အရင်လိုဘဲ သောက်သုံးသူတွေ စားပွဲတို
င်း အပြည့်ပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ... သေချာတာ တစ်ခုကတော့ အဲဒီသောက်သုံး
နေကြသူတွေ အားလုံးကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ (၅)နှစ်လောက်က ကျွန်တော်
တွေ့ခဲ့တဲ့ လူတွေချည်းပဲတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ။

အရက်ဆိုင်လေးရှေ့ ဖြတ်လျှောက်ရင်း ရင်ထဲမှာ အတွေးတစ်စ ငြိ
တွယ်ပြီး ပါလာတယ်။

လည်ပြန်အတွေး (၆)

အရင်တုန်းက စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ပြီးတိုင်း ဖတ်ပြီးတဲ့ စာအုပ်စာရ
င်းကို မှတ်စုနဲ့ သေချာမှတ်ထား ခဲ့ဘူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်လည်း
ဝန်ထမ်းဘဝဆိုတော့ အလုပ်က တစ်ဖက်နဲ့ မို့ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ပြီး
ဖို့ အနည်းဆုံး (၂)ပတ်လောက် ကြာတတ်တယ်။ တစ်လကို အများ ဆုံး

(၂) အုပ်လောက်ပဲ ဖတ်နိုင်တယ်။ ဝယ်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေတောင် အလျှင်မီအောင် မဖတ်နိုင်ဘူး။ နယ်မှာ နေရတာဆိုတော့ ဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်တောင် အလွယ်တကူ ဝယ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ်ဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်စာရင်းကို လူကြိုကောင်းရင် မှာ ဖတ်ဖို့ သီးသန့်လုပ်ပြီး မှတ်ထားရတယ်။ မှတ်ရင်းမှတ်ရင်းနဲ့ ဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်စာရင်းက တစ်စတစ်စ များ လာတယ်။ အဲဒီစာရင်းကို ကြည့်ရင်း အဲဒီအချိန်က ကိုယ့်ရဲ့ စာဖတ်နှုန်း တစ်လ (၂)အုပ်နှုန်းနဲ့ တွက်ကြည့် မိလိုက်တော့ ... တော်တော်လေး တုန်လှုပ်သွားမိတယ်။ သာမန် လူသက်တမ်း (၇၀)နဲ့ တွက်ကြည့်ရင်ပဲ မဖတ်ရသေးတဲ့ စာအုပ်စာရင်းဟာ လက်ကျန် လူသက်တမ်းနဲ့ ချိန်ဆကြည့်တော့ မလုံလောက်တာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

အဲဒီမှာ ... အတွေးတစ်ခု ရလိုက်တယ်။

နေ့ခွင့်ရတဲ့ လူသက်တမ်းမှာ အချိန်တွေကို အကျိုးရှိရှိ ဖြတ်သန်းဖို့ နဲ့ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာတွေကို မတုံ့မဆိုင်းဘဲ လုပ်သွားဖို့ ပါဘဲ။

လည်ပြန်အတွေး (၇)

ထိုင်းနိုင်ငံ ဖူးခက်ကျွန်းမှာ Fanta Seaနေဆိုတဲ့ အပန်းဖြေ ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်များ စွာ ရှိတဲ့ နေရာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ ပြခန်းတွေ၊ အမှတ်တရ ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်တွေ၊ ကပွဲခန်းမကြီးတွေ စသဖြင့် အဲဒီဧရိယာထဲမှာ လိုလေသေး မရှိစုံလင်အောင် စီစဉ် ပေး

ထားပါတယ်။ ပြောရရင် ခရီးသည် ဆီက ငွေကို လိုလိုချင်ချင် အလွယ်
တကူ ထွက်လာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိတဲ့ နေရာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ
က ကပွဲခန်းမကြီးကလည်း တော်တော်ကြီး ကောင်းပါတယ်။ ကပွဲအစီ
အစဉ် အားလုံးကလည်း ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိပြီး အထူးပြုလုပ်ချက် eff
ectအတွေ့လည်း အံ့မခန်း ကောင်းမွန်လှပါတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ ပြောစ
ရာမရှိပါ။

အဲ ... ပြောချင်တာတော့ တစ်ခုရှိပါတယ်။ တကယ်ကို မခံချိမခံသာ
ဖြစ်စရာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ တိုင်းရင်းသား ရိုးရာ ဝါးညှပ်အက၊ ပဒေါင်
တိုင်းရင်းသား အက စတာတွေကို သူတို့ ရဲ့ အပိုင်ယဉ်ကျေးမှု ရိုးရာလို
လို ခပ်တည်တည်ပဲ အပိုင်စီး သုံးစွဲပြသ သွားခြင်းပါ။

တကယ်တော့ ...အဲဒီလို လုပ်ပြနိုင်တာဟာ သူတို့ သိပ်တော်လွန်းလို့
တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါဆိုရင် ...

ကိုယ့်မှာ များ ပြားစုံလင်တဲ့ တိုင်းရင်းသား ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု အမွေ
အနှစ်တွေ ရှိရဲ့ သားနဲ့ သူတို့လို ဝီပီပြင်ပြင် မဖော်ထုတ် မပြသနိုင်တာ
ဟာ ...

ကျွန်တော်တို့ များ အရမ်းညံ့နေကြလို့ လား။

လည်ပြန်အတွေး (၈)

မှတ်မှတ်ရရ ...၂၀၀၃ ခုနှစ်လောက်တုန်းက။ ဒစ်ဂျစ်တယ် ကင်မရာ
လေး တစ်လုံးဝယ်မယ် ဆိုပြီး ဆိုင်မှာ သွားကြည့်ထားတာ။ ဈေးက အဲဒီ
တုန်းက တစ်သိန်းခွဲ၊ လိုတဲ့ ပိုက်ဆံစုပြီး ငွေလည်း ပြည့်ရော ဝယ်မယ်
ဆိုပြီးသွားတာ.. ဟိုရောက်တော့ တခြားအရေးပေါ် သုံးစရာကိစ္စတစ်ခု
ပေါ်လာတာနဲ့ အဲဒီကင်မရာလေး မဝယ်ဖြစ်လိုက်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ တစ်နဲ့
နဲ့နဲ့ မဝယ်ဖြစ်လိုက်တာကို နှမြောနေတာ။ နောက်ကိုယ်သွားဝယ်ရင် အဲ
ဒီကင်မရာမျိုး အဲဒီဈေးနဲ့ ဝယ်မရတော့မှာ ကို စိတ်ပူနေခဲ့တာ။

နောက် ... ငွေစုပြီး အဲဒီကင်မရာ ဝယ်ဖို့ ထပ်သွားတော့ ...အဲဒီကင်မ
ရာ အမျိုးအစားက မရှိတော့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ .. အဲဒီဈေးနဲ့ ပဲ ဒီထက်ပိုကောင်းတဲ့ ၊ မော်ဒယ်နဲ့ စွမ်းဆောင်
ရည် ပိုမြင့်တဲ့ ကင်မရာအမျိုးအစား သစ်တွေအများကြီး ရွေးချယ် ဝယ်
ယူစရာတွေ ရှိနေပြီ။

ပြောချင်တာက နည်းပညာက အချိန်နဲ့ အမျှ တိုးတက်ပြောင်းလဲနေ
တာ၊ ကိုယ်က မျက်ခြေမပြတ် လိုက်ပါစီးမျော နိုင်ဖို့ ပဲလိုတယ်။

တစ်ခါတလေ ...ကျွန်တော်တို့ က ကိုယ်ကျင်လည်ရာ အခြေ
အနေ တစ်ခုမှာ ဘဲ အခြေခံစဉ်းစားပြီး ကျောက်ချလိုက်မိ တတ်ကြတ
ယ်။ အဲဒါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရပ်တန့်ပစ်လိုက်တာဘဲ။ ဒါက လူတိုင်း
လိုလို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ အပြုအမူ တစ်ခုပါ။
ဒီလိုအမှားမျိုးကို ရှောင်လွှဲနိုင်ဖို့ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဟာ လက်ရှိ
အခြေအနေ တစ်ရပ်ကို အလွန်အမင်း ဖက်တွယ်မထားဖို့ တော့ လိုလိမ့်
မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

လည်ပြန်အတွေး(၉)

ဆင်သွားရင် လမ်းဖြစ်တယ် တဲ့ ။

ပြောလေ့ပြောထ ရှိကြပြီး ကြားဖူးနေကျ စကားဖြစ်ပါတယ်။ စွမ်းဆောင်ရည်ရှိသူ၊ ခွန်အားရှိသူ လုပ်ဆောင်လျှင် အောင်မြင် ပေါက်ရောက်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်ကြောင်း ဉာဏ်မီသလောက် တွေးတောနားလည် မိပါတယ်။

စွမ်းဆောင်ရည်၊ ခွန်အားဆိုတာတွေက တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မတူညီနိုင်ပါ။ အနည်းနှင့် အများ ကွာခြားမှု ရှိကြမှာ ဆိုပေမဲ့ ဆင်လည်း ဆင်အထွာ၊ ဆိတ်လည်း ဆိတ်အထွာတော့ ရှိကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ စွမ်းဆောင်ရည် အပိုင်းမှာ လည်း ကျွမ်းကျင်ရာ နယ်ပယ်အလိုက် ကွာခြားကြမှာ ပါ။ ခွန်အားအပိုင်းမှာ လည်း ကာယအား၊ ဉာဏ်အား၊ သမာဓိအား ကွာခြားကြမှာ ပါ။ တကယ်တော့ ...ပြီးမြောက် အောင်မြင်မှုဆိုတာဟာ ရလာဘ် အဖြေကိုသာကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရရိုး ထုံးစံပါ။ အဓိကအချက်က အရွေ့တစ်ခုကို လိုချင်ရင် မဖြစ်မနေ တွန်းကိုတွန်းရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တွန်းနေဖို့ သာ လိုပါတယ်။ လိုချင်သော အရွေ့တစ်ခုအတွက် ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ထုတ်၍ တွန်းရန်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆင်သွားရင် လမ်းဖြစ်သလို ...

ခရုတစ်ကောင် သွားရင်လည်း အနည်းဆုံးတော့ စွတ်ကြောင်းရာလေး တစ်ခုထင်ကျန် ရစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ... လောကကြီးမှ ကိုယ့်ခြေရာ တစ်ခုလောက်ကတော့ ချန်ထား ခဲ့နိုင်ရပါလိမ့်မယ်။

လည်ပြန်အတွေး (၁၀)

လူတိုင်းမှာ အတိတ်ဆိုတာ ရှိတယ်။ တကယ်တော့ အတိတ်ဆိုတာ ကိုယ်ဖြတ်သန်း ခဲ့ပြီးတဲ့ ခရီးရှည်ကြီးရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက် သူ့ရဲ့ အတိတ်ခရီးကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်း လာခဲ့သလဲဆိုတဲ့ အချက်အပေါ် မူတည်ပြီး လက်ရှိပစ္စုပ္ပန် ကာလကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အတိတ်ဟာ မိမိဘဝ အကောင်းအဆိုး အဖြစ်သနစ် အားလုံးရဲ့ မြစ်ဖျားခံရာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မို့... အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို သင်ခန်းစာယူပြီး ရှေ့ဆက်သွားမဲ့ အနာဂတ်ခရီးအတွက် အစီအမံများကို ချမှတ်ရပါမယ်။

အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များ ဟာ မိမိဘဝအတွက် မှတ်တမ်းစာအုပ်အဖြစ် ရှိနေမှာ ဖြစ်ပြီး အတိတ်မှတ်တမ်း စာမျက်နှာ တစ်ရွက်ချင်းတိုင်းအား အချိန်မရွေး တစ်ရွက်မကျန် ပြန်လှန် သုံးသပ်ရဲရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို လိပ်ပြာသန့်နေမယ် ဆိုပါက အတိတ်ဆိုတဲ့ အရာဟာ လူတိုင်းအတွက် အကောင်းဆုံး အမှတ်တရများ သိုမှီးပေးထားရာ နေရာတစ်ခုအဖြစ် အမြဲတည်ရှိ နေပါလိမ့်မယ်။ မိမိရဲ့ ရှေ့ခရီးအတွက် အကောင်းဆုံး အထောက်အကူ ပြုနေပါလိမ့်မယ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ... အတိတ်ကို အတိတ်လိုပင် သဘောထား တတ်ဖို့ တော့ လိုပါတယ်။ အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်း လှည့်ကြည့်ရမည် မှန်သော်လည်း အတိတ်ကို ပြန်လည် လွှမ်းဆွတ် တသသ ဖြစ်နေဖို့ တော့ မလိုပါ။ အတိတ်ဆိုးဖြစ်စေ၊ အတိတ်ကောင်း ဖြစ်စေ သံယောဇဉ် ပြတ်နိုင်ရပါမယ်။ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို သင်ခန်းစာယူပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကို တ

ညီတညွှန့်ကာ အကောင်းဆုံး လမ်းကိုရွေးချယ် လျှောက်လှမ်းကြဖို့ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
